

РЕШЕНИЕ

№ 41518

гр. София, 11.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 14.11.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Теодора Милева

ЧЛЕНОВЕ: Мария Владимирова

Петър Савчев

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **11117** по описа за **2025** година докладвано от съдия Теодора Милева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на И. В. Т., чрез адв. Р. С. - САК, срещу Решение №19868/10.06.2025 г. по адм.дело №10759/2024 г. на Административен съд София – град, с което решение е отхвърлен иска на И. В. Т. от [населено място], изтърпяващ наказание „Доживотен затвор“ в Затвор [населено място] срещу ГДИН за заплащане на обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в размер на 300 лева, причинени от признаване за основателен на наложен му заповед върху личната партида за периода от 22.05.2024 г. до 31.10.2024 г., ведно със законната лихва върху сумата от 28.05.2024 г. до окончателното изплащане на сумата, както и обезщетение в размер на 60 лева-имуществени вреди, причинени от превеждането на сумата от личната му партида по банковата сметка на ЧСИ-А. П. по изп. зело № 20248490400238 за периода от 22.05.2024 г. до 31.10.2024 г..

С касационната жалба се излагат съображения за нищожност на постановеното решение. Твърди се, че същото е бланкетно, не съдържа мотиви и съдът не е обсъдил доказателствата в тяхната съвкупност, поради което е допуснал съществено нарушение на процедурните правила. Релевират се и доводи за незаконосъобразност и неправилност на съдебния акт, поради нарушение на материалния закон. Моли да се прогласи решението за нищожно, а в алтернатива да бъде отменено като неправилно, незаконосъобразно и необосновано и да бъде уважен предявеният от

Т. иск. Претендира разноси за двете инстанции.

В с.з. касаторът И. В. Т., лично чрез видеоконферентна връзка поддържа подадената касационна жалба. Представява се и от адв. С., която също поддържа подадената касационна жалба на въведените в нея основания. Моли за отмяна на съдебното решение. Претендира разноси.

Ответникът по касация, в представено писмено становище, моли да се потвърди решението на първоинстанционния съд като правилно и законосъобразно. Претендира разноси в производството и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Прокурор Д. от СГП счита касационната жалба за неоснователна и недоказана. Не споделя наведените в жалбата основания за нищожност на решението. Моли решението на АССГ като правилно и законосъобразно да бъде потвърдено.

Съдът, като взе предвид становището на страните и извърши проверка на обжалваното решение на посочените касационни основания, съгласно разпоредбата на чл.218, ал. 1 АПК, и след служебна проверка за допустимостта, валидността и съответствието на решението с материалния закон по реда на чл. 218, ал. 2 АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 от АПК, от лице с надлежна процесуална легитимация по чл. 210, ал. 1 от АПК, като страна в първоинстанционното производство, за което решението е неблагоприятно в обжалваната част.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

За да постанови съдебното решение, предмет на съдебен контрол, първоинстанционният съд е установил, че ищецът И. В. Т. е постъпил в Затвора в [населено място] на дата 02.03.2024 г..

На 02.05.2024 г., ЧСИ А. П. с район на действие СГС е изпратил запорно съобщение до Главна дирекция“ Изпълнение на наказанията“ – Затвора в [населено място] като трето задължено лице, с което е наложен запор върху трудовото възнаграждение на И. В. Т., както и всяко друго възнаграждение на длъжника, получено срещу същата или друга работа при същия работодател или същото учреждение като е указал в едноседмичен срок от получаване на Писмото на основание чл.508 от ГПК да съобщи на съдебния изпълнител - признава ли за основателно вземането, върху което се налага запорът, готов ли е да го плати, има ли претенция от други лица за същото вземане, наложен ли е запор и по други изпълнителни листове върху такива вземания и по какви претенции, превеждат ли се суми по банковата сметка на длъжника, банката, в която е открита сметката, както и размерът на сумата.

На 10.05.2024 г. Началник на Затвор – [населено място] депозирал до ЧСИ, отговор на запорно съобщение, с което уведомил ЧСИ на основание чл.508 ГПК, че признават вземането, върху което е наложен запор за основателно, и ако лишеният от свобода получава суми по личната си партия ще го изпълняват, няма претенция върху това вземане от други лица, не е наложен запор по други изпълнителни листове върху това вземане.

След тази дата има още две издадени запорни съобщение от ЧСИ А. П. на 09.05.2024 г. и 22.05.2024 г. И по двете вземанията са признати.

Със Заповед от 06.06.2024 г. на Главен директор на ГДИН, И. В. Т. е преведен в Затвора в [населено място] за доизтърпяване на наложеното наказание „Доживотен затвор“.

На 26.06.2024 г. Началник на Затвор – [населено място] изпратил два броя заповрни съобщения на лишения от свобода И. В. Т., който се намира в Затвора в [населено място] и го е уведомил, че по изпълнителното дело не са правени удържки от работната заплата и от личната партида на лишения от свобода, не се превеждани суми по сметката на ЧСИ А. П..

На дата 02.07.2024 г. е преведена сума в размер на 64 лева от личната партида на ищеца на ЧСИ.

С оглед събраните писмени и гласни доказателства, съдът е постановил своя съдебен акт, в който са изложени подробни мотиви. От първоинстанционния съд е прието, че съгл. чл.435, ал.2 ГПК, длъжникът може да обжалва постановлението за глоба, насочването на изпълнението върху имущество, което смята за несеквестируемо, отнемането на движима вещ или отстраняването му от имот, поради това, че не е уведомен надлежно за изпълнението, отказа на съдебния изпълнител да извърши нова оценка по реда на чл. 468, ал. 4 и чл. 485, определянето на трето лице за пазач, ако не са спазени изискванията на чл. 470, както и в случаите по чл. 486, ал. 2, отказа на съдебния изпълнител да спре, да прекрати или да приключи принудителното изпълнение, разноските по изпълнението. В чл.507 от ГПК е записал съда е посочено, че заповрното съобщение на третото задължено лице се изпраща едновременно с изпращане на поканата за доброволно изпълнение до длъжника. В заповрното съобщение се забранява на третото задължено лице да предава дължимите от него суми или вещи на длъжника. Тези вещи трябва да бъдат посочени точно. От деня на получаване на заповрното съобщение, третото задължено лице има задълженията на пазач спрямо дължимите от него вещи или суми. Съдът е направил препратка и към чл. 436 от ГПК, в който е посочено, че жалбата се подава чрез съдебния изпълнител до окръжния съд по мястото на изпълнението в двуседмичен срок от извършване на действието, ако страната е присъствала при извършването му или ако е била призвана, а в останалите случаи от деня на съобщението. Първоинстанционния съд е приел, че Затвора в П., който към момента на налагане на запора върху личната партида на длъжника е бил трето задължено лице, а не вискател или ЧСИ, който е наложил запора. Приемането на запора за основателен от страна на Началник на Затвора [населено място] не е и не може да бъде административна дейност, според състава на съда, още по-малко такава, извършена в нарушение на нормите на ЗИНЗС, защото отношенията между ЧСИ и трето задължено лице се подчиняват на правната уредба на ГПК, не на ЗИНЗС и ППЗИНС. Прието е, че липсват доказателства ищецът да е обжалвал каквото и да е действия по изпълнението – действие на ЧСИ по предвидения ред в ГПК.

Съдът е изложил и подробни мотиви, че не е установено по безспорен начин, че след налагането на запора ищецът е претърпял неимуществени вреди в размер на 300 лева от признаване на запора за основателен от страна на Началник на Затвора в [населено място]. Първоинстанционният съд е приел, че да ищеца е претърпял притеснения, неудобства и невъзможност да си закупува от лавката необходимите неща, както и да изпраща кореспонденция / в който смисъл са показанията на свидетелите - Я. И. и И. С. Т., които съдът намира за обективни/, но тези неудобства не са в резултат на действия на органите на ответника, а са последица от наложения запор, който обаче не е административна дейност. Изложени са мотиви и по твърдението на ищеца, че наложеният запор е върху несеквестируеми суми.

Предвид изложеното, съдът е приел, че предявените искове от И. В. Т. са неоснователни и

като такива не ги е уважил.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо и правилно, издадено в съответствие с материалния закон и съдопроизводствените правила.

Като неоснователни следва да се преценят доводите за нищожност на обжалваното решение. Несподелими са изложените аргументи в касационната жалба относно това, че съдебният акт е постановен при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, тъй като липсват изложени мотиви по съществените спорни фактически и правни въпроси. Не са нарушени процесуалните изисквания за постановяването му, не са налице процесуални пречки или липсата на положителни процесуални предпоставки за предявяването на жалба. Обжалваното решение е постановено в съответствие с основаниято и петитума на искането за съдебна защита. Обжалваното първоинстанционно решение е и валидно, тъй като отговаря на всички изисквания за валидност на съдебното решение - постановено е от надлежен орган, функциониращ в надлежен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в писмена форма, подписано е и изразява волята на съда по начин, който позволява да се изведе нейното съдържание.

Едно съдебно решение е нищожно, когато не отговаря на изискванията за валидно решение. Вярно е, че в закона няма определение за това кога едно решение е нищожно, но в теорията и практиката са изяснени хипотезите, при които следва да бъде прогласена нищожността на решението, изхождайки от естеството на съдебното решение като едностранно властническо волеизявление на държавен правораздавателен орган, с което се разрешава правен спор. Налице е практика на ВКС, постановена по реда на чл. 290 ГПК, по въпроса кога едно съдебно решение е нищожно, а именно: когато е постановено от незаконен състав на съда, когато излиза извън пределите на правораздавателната власт на съда, когато решението не е изразено в писмена форма или е неподписано, когато волята на съда не може да бъде изведена поради абсолютна неразбираемост /в този смисъл - Решение № 668 от 15.11.2010 г., постановено по гражданско дело № 1790/2009 г., I г.о., ВКС; Решение № 73 от 18.05.2015 г., постановено по гражданско дело № 5113/2014 г., III г.о., ВКС и др./. Съгласно правната теория едно решение е нищожно, когато не би могло да се приеме за валиден съдебен акт поради липса на надлежно волеизявление. Нищожността е най-тежкият порок, от който може да бъде засегнато съдебното решение. ГПК не съдържа легална дефиниция за нищожността, но в правната теория и в съдебната по тълкувателен път безпротиворечиво е изяснено съдържанието на понятието. Константно е разбирането, че съдебното решение е едностранно властническо волеизявление на държавен правораздавателен орган, с което се разрешава правният спор. Поради това, нищожно е това решение, което не дава възможност то да бъде припознато като валиден съдебен акт, поради липса на надлежно властническо волеизявление. Липса на волеизявление е налице, когато решението е постановено от незаконен състав, произнесено е извън пределите на правораздавателната власт на съда, не е спазена писмената форма, липсват подпис или подписи на съдебния състав под съдебния акт, или решението е неразбираемо до степен, в която неговият смисъл не би могъл да се извлече дори по пътя на тълкуването. Съдът приема, че нищожността на решението касае начина на формиране и изразяване на волеизявлението на съда, но този порок няма отношение към съдържанието на държавното властническо волеизявление по същество. Нарушението на материалния закон, включително на норми от правото на Европейския съюз, е процесуален порок, който няма за

последица нищожност на съдебния акт поради липса на валидно формирана правораздавателна воля, а обуславя единствено неправилност, която се релевира по пътя на инстанционния контрол и в рамките на преклузивните срокове за подаване на въззивна и/или касационна жалба.

Настоящият съдебен състав намира, че постановеното съдебното решение е съобразено с материалния закон и процесуалните правила. Съдът е изяснил фактическата обстановка по делото, събрал е относимите за правилното решаване на спора доказателства, при приложението на чл. 284, ал. 3 от ЗИНЗС, обсъдил ги е в тяхната съвкупност и при съобразяване разпоредбата на чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС е обосновал изводи, които се споделят от настоящия съдебен състав.

Съдебният акт съдържа детайлен анализ на приложимите /относими/ правни норми и въз основа на съвкупна преценка на доказателствената маса и осъществения обстоен анализ съдът е обосновал верни правни изводи.

Обсъдени са приетите по делото доказателства относно действията на затворната администрация по повод осъществени запори по изпълнително дело, респективно удържаните суми в хода на тази изпълнителна процедура. Направен е подробен коментар на изпълнителното основание, довело до образуване на изпълнително дело от страна на Частен съдебен изпълнител, обсъдени са поканите за доброволно изпълнение и запорните съобщения, изпратени до Затвора в П.. Цитирани са конкретните разпоредби на действащата нормативна уредба относно т.нар. несеквестрируемо имущество, както и възможните действия в тази връзка, респективно съществуващите задължения на длъжностните лица, които мотиви на съда са изчерпателни и настоящата инстанция препраща към тях, на основание чл. 221, ал. 2, изр.2-ро от АПК.

Липсва нормативно задължение на служители на Затвора [населено място], респективно на ГДИН да уведомяват съдебния изпълнител от какво естество са сумите, налични в неговата каса и собственост на длъжника. Тези служители не са страни и нямат никакво процесуално качество в хода на изпълнителното производство между вискателя и длъжника, образувано от съответния ЧСИ. Правната уредба предоставя възможност на длъжника да оспори действията на съдебния изпълнител по отношение на имущество, което счита за несеквестрируемо, а както правилно е изтъкнато в решението на съда, жалбата срещу тези действия се разглежда от окръжния съд по мястото на изпълнението. Именно този съдебен орган има компетентност да прецени дали това имущество подлежи на принудително изпълнение или е несеквестрируемо. Доводите на ищеца /касатор/ относно действията и бездействията на служителите означават по същество да се вмени задължение на тези служители да извършват преценка за вида на имуществото и да се предприемат действия, които са изцяло извън техните правомощия. В настоящото исково производство не би могло обективно да се извърша подобна преценка, след като съществуващата нормативна уредба предвижда специален ред за оспорване действията на съдебния изпълнител, а именно от произнасянето на компетентния съд относно законосъобразността на тези действия би могло да се направи извод дали това имущество е секвестрируемо или не, т.е. дали правомерно е било обект на принудително изпълнение или не. За да обоснове извода си, че действията на съдебния изпълнител не са били оспорени, съдът се е позовал на събраните писмени доказателства в хода на съдебното производство, поради което и упрекът за неизяснена фактическа обстановка от страна на първоинстанционния съд е напълно неоснователен.

Както правилно е посочил и предходният съдебен състав, в хода на делото не са

ангажирани доказателства за незаконосъобразни действия и/или неоснователни бездействия на длъжностни лица от състава на ответното юридическо лице ГД "Изпълнение на наказанията", вследствие на които да са настъпили твърдените от ищеца неимуществени и имуществени вреди в посочения размер, още по-малко да има причинна връзка между такива действия и бездействия и настъпили вредоносни последици, поради което исковата молба закономерно е приета за неоснователна и като такава и отхвърлена изцяло.

В касационното производство не са ангажирани нови доказателства, които да са относими към предмета на делото и допустими в този стадий на съдебното производство, поради което и липсва основание за тяхното обсъждане.

По изложените съображения, настоящият касационен състав намира, че решението на АССГ, 9 състав е валидно, допустимо и правилно и следва да бъде оставено в сила. Касационната жалба е неоснователна и се оставя без уважение, с оглед липсата на отменителни основания по чл. 209 от АПК.

При този изход на процеса, предвид изричното и своевременно направено искане от представителя на ответната страна, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в полза на ответника, в минималния размер от 100 /сто/ лева, съгласно Наредбата за плащане на правната помощ и чл. 37 от ЗПП, в полза на ГД "ИН".

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, вр. с чл. 218 от АПК, АССГ, II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №19868 от 10.06.2025 г., постановено по административно дело №10759 по описа за 2024 г. на АССГ, I отделение, 9 състав.

ОСЪЖДА И. В. Т. ЕГН [ЕГН] да заплати на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" при Министерството на правосъдието [населено място] сумата от 100 /сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за осъществено процесуално представителство.

ПРЕПИС от настоящия съдебен акт да се изпрати на ищеца /касатор/ в Затвора-С..

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протестиране.